Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

14 октомври 2021 година*

„Преюдициално запитване — Правна закрила на Общността на сортовете растения — Регламент (ЕО) № 2100/94 — Член 96 — Изчисляване на давностния срок за исковете по членове 94 и 95 от Регламента — Начален момент — Дата на предоставяне на правна закрила на Общността, на узнаване за действието и за самоличността на извършителя — Дата на прекратяване на разглежданото поведение — Последователни действия — Продължени действия — Ограничаване до действията, извършени преди повече от три години“

По дело C-186/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunal Supremo (Cour suprême, Испания) с акт от 7 март 2018 г., постъпил в Съда на 9 март 2018 г., в рамките на производство по дело

José Cánovas Pardo SL

срещу

Club de Variedades Vegetales Protegidas

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: I. Ziemele (докладчик), председател на шести състав, изпълняваща функцията на председател на седми състав, T. von Danwitz и A. Kumin, съдии,

генерален адвокат: H. Saugmandsgaard Øe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за José Cánovas Pardo SL, от V. Venturini Medina, procurador, и от A. Scasso Veganzones, abogada,

– за Club de Variedades Vegetales Protegidas, от P. Tent Alonso, abogado, както и от V. Gigante Pérez, I. Pérez-Cabrero Ferrández и G. Navarro Pérez, abogadas,

* Език на производството: испански.

– за гръцкото правителство, от G. Kanellopoulos, от E. Leftheriotou и A. Vasilopoulou, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от B. Eggers, I. Galindo Martín и Г. Колева, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 22 април 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 96 от Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 година относно правната закрила на Общността на сортовете растения (ОВ L 227, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 15, стр. 197).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между José Cánovas Pardo SL (наричано по-нататък „Pardo“) и Club de Variedades Vegetales Protegidas (по-нататък „CVVP“) относно стопанисването от Pardo на мандаринови дървета от сорта Nadorcott без разрешението на CVVP.

Правна уредба

3 Съгласно член 1 от Регламент № 2100/94 „[се създава] система за правна закрила на Общността на сортовете растения в качеството ѝ на единствена и изключителна форма на защита на правата на индустриалната собственост върху сортовете растения в Общността“.

4 Член 13 от този регламент („Права на титуляр[я] на закрила на Общността на сортовете растения и ограничения“) гласи:

„1. Закрилата на Общността на сортовете растения предоставя на титуляр[я] или титулярите на закрила на Общността на сортовете растения, наричани по-нататък „титуляр“, правото да извършва действията, посочени в параграф 2.

2. Без да се засягат разпоредбите на членове 15 и 16, разрешение от титуляр[я] се изисква за следните действия, свързани със сортовите компоненти или посевния материал на защитения сорт, наричани по-долу „материал“:

а) производство или възпроизводство (размножаване);

б) подготовка за целите на размножаването;

в) предлагане за продажба;

г) продажба или друг вид търговия;

д) износ от Общността;

е) внос в Общността;

ж) съхраняване за целите, посочени в [букви] а) до е)“.

Титуляр[ят] може да постави условия и ограничения за издаването на разрешение.

3. Параграф 2 се прилага за посевния материал само ако последният е получен чрез неразрешеното използване на сортови компоненти от защитения сорт, освен ако титуляр[ят] разумно е могъл да упражни правото си, свързано със споменатите сортови компоненти.

[…]“.

5 Съгласно член 94 („Нарушения“) от посочения регламент:

„1. Всяко лице, което:

а) извърши, без да има право на това, едно от действията, предвидени в член 13, параграф 2, по отношение на сорт, който е предмет на правната закрила на Общността на сортовете растения;

или

б) не използва правилно дадено сортово наименование съгласно член 17, параграф 1, или не предостави информацията, необходима съгласно член 17, параграф 2;

или

в) използва, в нарушение на член 18, параграф 3, сортовото наименование на даден сорт, който е предмет на правната закрила на Общността на сортовете растения, или наименование, което може да бъде объркано със споменатото наименование,

може да бъде предмет на съдебен иск от страна на титуляр[я] за прекратяване на това нарушение или за заплащане на справедливо възнаграждение или и за двете.

2. Всяко лице, което действа умишлено или поради небрежност, е длъжно да обезщети титуляр[я] за произтеклата вследствие на това вреда. В случай на лека небрежност, размерът на иска за обезщетение на титуляр[я] може да бъде намален според степента на тази небрежност, без обаче да бъде по-нисък от ползата, извлечена от извършителя на нарушението“.

6 Член 95 („Действия, предхождащи предоставянето на правна закрила на Общността на сортовете растения“) от същия регламент гласи:

„Титуляр[ят] може да претендира за справедливо обезщетение от страна на всяко лице, извършило, през периода между публикуването на заявката за правна закрила на Общността на сортовете растения и предоставянето на посочените права, действие, което би му било забранено след този период по силата на правата на Общността“.

7 Съгласно член 96 („Давност“) от Регламент № 2100/94:

„Исковете съгласно членове 94 и 95 се погасяват по давност след три години, считано от датата, на която окончателно са предоставени права на закрила на Общността на сортовете растения и на която титуляр[ят] е узнал за действието и за самоличността на извършителя на нарушението, а при липса на такава информация, тридесет години след извършването на въпросното действие“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

8 След подадена на 22 август 1995 г. заявка от Nadorcott Protection SARL до Службата на Общността за сортовете растения (CPVO), на 4 октомври 2004 г. тази служба му предоставя правна закрила на Общността на сортовете растения във връзка със сорта мандаринови дървета Nadorcott. Срещу това решение пред отделението по жалбите на CPVO е подадена жалба, която спира изпълнението му и която на 8 ноември 2005 г. е отхвърлена с решение, публикувано в официалния бюлетин на CPVO от 15 февруари 2006 г.

9 От 2006 г. Pardo стопанисва насаждения с 4457 мандаринови дървета от сорта Nadorcott.

10 На 30 октомври 2007 г. Geslive, на което е поверено управлението на правата върху сорта Nadorcott, отправя до Pardo уведомително писмо, с което иска от него да прекрати използването на този сорт растения, тъй като няма съответната лицензия.

11 На 30 март 2011 г. CVVP, на което от 13 декември 2008 г. е прехвърлено управлението на тези права, изпраща на Pardo ново писмо, в което иска от него, ако все още стопанисва 5000 мандаринови дървета от сорта Nadorcott, да прекрати това.

12 След като през ноември 2011 г. сезира Juzgado de lo Mercantil (Търговски съд, Испания) с искане за предварително разследване, за да се установи нарушението на изключителните права върху сорта Nadorcott, CVVP предявява два иска срещу Pardo, а именно, от една страна, иск за „временна закрила“ във връзка с действията, предприети от това дружество, преди да бъде предоставена правната закрила, тоест преди 15 февруари 2006 г., и от друга страна, иск за нарушение поради действията, извършени след тази дата. По-специално CVVP иска да се установи нарушението на изключителните права върху сорта Nadorcott от 15 февруари 2006 г. до прекратяването на нарушението. CVVP иска също Pardo да бъде осъдено да прекрати това неправомерно използване, да отстрани и евентуално да унищожи всеки растителен материал от този сорт, който притежава, както и да му заплати възнаграждение, което да го обезщети за това използване.

13 Като счита, че са изтекли повече от три години между датата, на която титулярят на свързаната със сорта Nadorcott правна закрила е идентифицирал Pardo като предполагаем ползвател на този сорт —а именно не по-късно от 30 октомври 2007 г., датата, на която Geslive изпраща на Pardo уведомителното писмо — и предявяването от CVVP на исковете през ноември 2011 г., посоченият първоинстанционен съд отхвърля иска с мотива, че съгласно член 96 от Регламент № 2100/94 искът за нарушение е погасен по давност.

14 Audiencia Provincial de Murcia (областен съд на Мурсия, Испания), пред който CVVP обжалва това решение, констатира, че Pardo не оспорва стопанисването на дървета от сорта Nadorcott, нито че липсва съгласие от титуляря на този сорт. Този съд решава, че с дейността си дружеството извършва нарушение и че ако производството на тези дървета

продължава, ще продължава и нарушението. Освен това той приема, че член 96 от Регламент № 2100/94 трябва да се тълкува в смисъл, че исковете относно съставляващи нарушение действия, извършени по-малко от три години преди предявяването на исковете от CVVP, не са погасени по давност, докато исковете относно действията, извършени повече от три години преди това събитие, са погасени по давност.

15 Поради това Pardo е осъдено да заплати 31 199 EUR за нарушения и подходящо възнаграждение за действията, извършени без съгласието на титуляря на закрила на Общността през периода на временна закрила. Освен това му е разпоредено да прекрати всички съставляващи нарушение действия.

16 Pardo сезира запитващата юрисдикция, Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания), с касационна жалба срещу това решение на Audiencia Provincial de Murcia (областен съд на Мурсия), като оспорва възприетото от последния тълкуване на член 96 от Регламент № 2100/94.

17 Запитващата юрисдикция посочва, че съгласно националната съдебна практика относно интелектуалната собственост следва да се прави разлика между еднократно нарушение и нарушение с продължен характер. В последния случай давностните срокове се удължават, докато продължава деянието, което осъществява състава на нарушението. Тази юрисдикция иска да установи дали такава съдебна практика може да се приложи към правилата за давност, установени в член 96 от Регламент № 2100/94, и по-конкретно дали всички искове относно нарушения са погасени по давност, при положение че титулярят на правна закрила на Общността е предявил иска си повече от три години, след като е узнал за нарушенията и за самоличността на извършителя им, или са погасени по давност само исковете относно действия, съставляващи нарушения, извършени повече от три години преди предявяването на иска.

18 При тези обстоятелства Tribunal Supremo (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли член 96 от Регламент [№ 2100/94] да се тълкува в смисъл, че след като за растителния сорт е предоставена закрила на Общността, предвидените в членове 94 и 95 от [този р]егламент, искове се погасяват по давност винаги с изтичането на тригодишния срок от момента, в който титулярят е узнал за действието и за самоличността на извършителя на нарушението, въпреки че нарушението продължава до момента на предявяването на иска?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос: следва ли да се приеме, че съгласно член 96 от [този регламент] давността се прилага само спрямо конкретните нарушения, извършени извън тригодишния срок, но не и спрямо тези, които са извършени в последните три години?

3) При утвърдителен отговор на втория въпрос: може ли искът за прекратяване на нарушение и искът за обезщетение за вреди да бъдат уважени само по отношение на извършените през последните три години нарушения?“.

Производството пред Съда

19 С решение на председателя на Съда от 13 февруари 2019 г. производството по настоящото дело е спряно до обявяването на решението, което е предстояло да бъде взето по дело C-176/18 относно отправеното от Tribunal Supremo (Върховен съд) преюдициално запитване, свързано с тълкуването на член 13 от Регламент № 2100/94, в контекста на спор между CVVP и Adolfo Juan Martínez Sanchís относно стопанисването от последния на мандаринови дървета от сорта Nadorcott.

20 След обявяването на решение от 19 декември 2019 г., Club de Variedades Vegetales Protegidas (C-176/18, EU:C:2019:1131) секретариатът на Съда го изпраща на запитващата юрисдикция с писмо от 7 януари 2020 г. и я приканва да посочи дали в светлината на това решение поддържа преюдициалното си запитване по настоящото дело.

21 С писмо от 16 октомври 2020 г. тази юрисдикция уведомява Съда, че поддържа преюдициалното си запитване.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

22 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 96 от Регламент № 2100/94 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденият в тази разпоредба тригодишен давностен срок за исковете по членове 94 и 95 от този регламент започва да тече, след като окончателно са предоставени права на закрила на Общността на сортовете растения, от датата, на която титулярят е узнал за действието и за самоличността на извършителя на нарушението, и то независимо дали нарушението е прекратено, или продължава до момента, в който искът е предявен.

23 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се взема предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (решение от 20 януари 2021 г., Heavyinstall, C-420/19, EU:C:2021:33, т. 27 и цитираната съдебна практика).

24 Първо, що се отнася до текста на член 96 от Регламент № 2100/94, от него изрично следва, че исковете съгласно членове 94 и 95 от този регламент се погасяват по давност след три години, считано от датата, на която окончателно са предоставени права на закрила на Общността на сортовете растения и на която титулярят на тази закрила е узнал за действието и за самоличността на извършителя на нарушението, а при липса на такава информация, тридесет години след извършването на въпросното действие.

25 Така, на първо място, посоченият текст показва, че тази разпоредба предвижда две условия за определяне на датата, на която започва да тече тригодишният давностен срок за исковете, предявени на основание на членове 94 и 95 от Регламент № 2100/94, едното от които е предварително по отношение на другото.

26 Всъщност задействането на такъв срок зависи, от една страна, от обективно събитие, а именно датата, на която окончателно са предоставени права на закрила на Общността, и от друга страна, от субективно събитие, а именно датата, на която титулярят на правната закрила на Общността е узнал както за нарушението, така и за самоличността на неговия извършител.

27 Що се отнася до въпроса дали е налице приоритетен ред между тези събития като задействащи давностния срок, следва да се приеме, че давностният срок започва да тече от датата на по-късното събитие, тоест или от датата, на която предоставена правната закрила на Общността, или от датата на узнаването за нарушението и за самоличността на неговия извършител (вж. по аналогия решение от 2 март 2017 г., Glencore Céréales France, C-584/15, EU:C:2017:160, т. 47).

28 Следователно член 96 от Регламент № 2100/94 не може да се тълкува в смисъл, че прекратяването на нарушението представлява събитието, което задейства давностният срок за исковете по членове 94 и 95 от този регламент.

29 Подобно тълкуване, поддържано от CVVP в писменото му становище, не само би било в противоречие с текста на член 96, но би довело, както отбелязва генералният адвокат в точка 46 от заключението си, до добавянето на условие към посочените в точка 26 от настоящото решение, което законодателят на Съюза не е предвидил.

30 На второ място, текстът на член 96 от Регламент № 2100/94 само посочва, че тригодишният давностен срок започва да тече от момента, в който титулярят е узнал за съставляващото нарушение „действие“ като такова, както и за неговия извършител. Тази разпоредба обаче не съдържа никакво друго уточнение дали евентуално трябва да бъде отчетена продължителността на периода, през който съставляващите нарушение действия са извършвани в ущърб на правата на титуляря или продълженият им характер. От посоченият текст следва единствено че въпросното „действие“ е онова, което може да бъде предмет на някой от исковете по членове 94 и 95 от Регламент № 2100/94.

31 В това отношение следва да се припомни, от една страна, че от предоставянето на правната закрила на Общността на сортовите растения неразрешеното извършване на действията, посочени в член 13, параграф 2 от Регламент № 2100/94, по отношение на растителния сорт, който е предмет на тази правна закрила, представлява „неразрешено използване“ по смисъла на член 13, параграф 3 от Регламент № 2100/94. Така, в съответствие с член 94, параграф 1, буква а) от посочения регламент всяко лице, което при тези обстоятелства извърши едно от тези действия, може да бъде предмет на съдебен иск от страна на титуляря за прекратяване на това нарушение или за заплащане на справедливо възнаграждение или и за двете (решение от 19 декември 2019 г., Club de Variedades Vegetales Protegidas, C-176/18, EU:C:2019:1131, т. 41).

32 От друга страна, що се отнася до периода преди предоставянето на тази закрила, в съответствие с член 95 от Регламент № 2100/94 посоченият титуляр може да претендира справедливо обезщетение от страна на всяко лице, извършило, през периода между публикуването на заявката за правна закрила на Общността на сортовете растения и предоставянето на посочената правна закрила, действие, което след този период би му било забранено по силата на такава закрила (решение от 19 декември 2019 г., Club de Variedades Vegetales Protegidas, C-176/18, EU:C:2019:1131, т. 42).

33 Ето защо от точки 24—32 от настоящото решение следва, че съгласно текста на член 96 от Регламент № 2100/94 предвиденият в тази разпоредба тригодишен давностен срок за исковете по членове 94 и 95 от този регламент започва да тече не от момента, в който са прекратени съставляващите нарушение действия, поради които са предявени тези искове, а от датата, на която титулярят на закрила на Общността е узнал за наличието на тези действия и за самоличността на извършителя им, доколкото този текст изобщо не препраща и дори не намеква за понятията продължителност на нарушението, нито за продължеността на нарушението.

34 Второ, такова тълкуване се подкрепя от контекста, в който се вписва член 96 от Регламент № 2100/94.

35 Всъщност следва да се отбележи, че исковете по членове 94 и 95 от този регламент са насочени по-специално срещу действията, посочени в член 13, параграф 2 от него. Тази разпоредба обаче наистина се отнася до индивидуално определени действия, така че обстоятелството, че даден акт продължава във времето, не е решаващо, що се отнася до определянето на момента, в който започва да тече предвиденият в член 96 от посочения регламент срок.

36 Трето, тълкуване на тази разпоредба като тълкуването в точка 33 от настоящото решение се потвърждава от целта, преследвана с Регламент № 2100/94 чрез посочената разпоредба, доколкото тя установява правило за давност.

37 Следва също да се припомни, че като цяло целта на давностните срокове е да се гарантира правната сигурност (решение от 30 април 2020 г., Nelson Antunes da Cunha, C-627/18, EU:C:2020:321, т. 44 и цитираната съдебна практика).

38 За да изпълнят ефикасно тази роля, такива срокове трябва да са предварително установени и всяко прилагане „по аналогия“ на давностен срок трябва да бъде достатъчно предвидимо за правните субекти (решение от 23 януари 2019 г., Fallimento Traghetti del Mediterraneo, C-387/17, EU:C:2019:51, т. 71 и цитираната съдебна практика).

39 Тълкуване на член 96 от Регламент № 2100/94 в смисъл, че предвиденият в него давностен срок започва да тече едва от прекратяването на инкриминираното съставляващо нарушение действие, обаче би довело до това, че докато то продължава, титулярят на правна закрила на Общността би могъл да предяви исковете по членове 94 и 95 от този регламент до три години след прекратяването на това действие, при това независимо на кои дати е започнало посоченото действие и независимо от факта, че този титуляр е узнал за наличието му и за самоличността на неговия извършител.

40 Подобно тълкуване би създало постоянна несигурност за извършителя на действията, съставляващи нарушения, при положение че титулярят на закрила на Общността, макар да е търпял наличието на тези действия до степен да създаде у техния извършител впечатлението, че действа добросъвестно, би могъл валидно да предяви един от исковете по членове 94 и 95 от Регламент № 2100/94 за всички тези действия, независимо от датата, на която е извършено всяко едно от тях.

41 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори, че член 96 от Регламент № 2100/94 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденият в тази разпоредба тригодишен давностен срок за исковете по членове 94 и 95 от този регламент започва да тече на датата, на която, от една

страна, окончателно са предоставени права на закрила на Общността на сортовете растения и от друга страна, титулярят на правна закрила на Общността е узнал за наличието на действието, с което са нарушени правата му върху защитен растителен сорт, и за самоличността на извършителя на това действие, независимо дали същото продължава и на коя дата е прекратено то.

По втория и третия въпрос

42 С втория и третия си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 96 от Регламент № 2100/94 трябва да се тълкува в смисъл, че са погасени по давност всички искове по членове 94 и 95 от този регламент, които са свързани със съвкупност от действия, съставляващи нарушения на правата върху защитен растителен сорт, и са предявени повече от три години след като, от една страна, окончателно са предоставени права на закрила на Общността на сортовете растения и от друга страна, титулярят е узнал за тази съвкупност от действия и за самоличността на извършителя им, при това независимо на коя дата е извършено всяко едно отделно действие, част от тази съвкупност, или пък са погасени по давност само исковете, свързани с действия, извършени повече от три години преди предявяването на тези искове.

43 Както следва от точка 35 от настоящото решение, член 96 от Регламент № 2100/94 се отнася до погасяването по давност на исковете по членове 94 и 95 от този регламент относно индивидуално определени действия, съставляващи нарушения.

44 Всъщност, както бе припомнено в точки 31 и 32 от настоящото решение, такива действия са посочените в член 13, параграф 2 от този регламент, за които се изисква разрешение от титуляря на правна закрила на Общността, а именно производство или възпроизводство (размножаване), подготовка за целите на размножаването, предлагане за продажба, продажба или друг вид търговия, износ от Европейския съюз, внос в Съюза и съхраняване на сортовите компоненти или на посевния материал от защитения сорт за целите на всяко такова действие.

45 При това положение за целите на прилагането на член 96 от Регламент № 2100/94 следва да се вземе предвид поотделно всяко съставляващо нарушение действие, което съответства на някое от изброените в член 13, параграф 2 от този регламент, независимо от обстоятелството дали то се повторя, продължава във времето, или може да бъде свързано със съвкупност от действия.

46 Освен това, както отбелязва генералният адвокат в точка 61 от заключението си, фактът, че член 96 от Регламент № 2100/94 предвижда погасителна давност за „действие“, а не за поведение, което може да се разглежда като „съвкупност от действия“, подкрепя тезата погасителната давност да се разглежда отделно за всяко от съставляващите нарушение действия, които са част от „съвкупност от действия“.

47 Следователно, за да се установи дали исковете по членове 94 и 95 от Регламент № 2100/94 са погасени по давност с оглед на предвидения в член 96 от този регламент тригодишен срок, определяща е датата, на която титулярят на правна закрила на Общността е узнал за наличието на отделното действие, съставляващо нарушение, както и за самоличността на извършителя му.

48 Ето защо при обстоятелствата по главното производство запитващата юрисдикция трябва за всяко от съставляващите нарушение действия, за които се търси отговорност от Pardo, да определи дали CVVP е узнало за тях и за извършителя им повече от три години преди да предяви разглежданите в главното производство искове за обезщетение, които, както е видно от акта за преюдициално запитване, са били предявени през ноември 2011 г.

49 Тълкуване на член 96 от Регламент № 2100/94 в обратния смисъл — че изтичането на предвидения в тази разпоредба тригодишен срок би довело до погасяване по давност на всички действия, които нарушават правата на титуляря, както твърди Pardo в писменото си становище, би било в противоречие с целта на тази разпоредба.

50 Всъщност от подобно тълкуване би следвало, че погасяването по давност на исковете по членове 94 и 95 от този регламент, свързани със съставляващо нарушение действие, което би следвало да се разглежда като начало на поведение или като изходен пункт на съвкупност от действия, съставляващи нарушение на правата върху защитен растителен сорт, би довело до погасяване по давност и на исковете, свързани с всяко друго последващо действие, което може да се смята за част това поведение или да бъде отнесено към тази съвкупност от действия, независимо от датата, на която титулярят на правна закрила на Общността е узнал за наличието на действието и за самоличността на неговия извършител.

51 Както обаче отбелязва генералният адвокат в точка 56 от заключението си, правилата за давност могат да се отнасят само до исковете, свързани с извършени действия, а не до тези, които може да бъдат извършени в бъдеще.

52 Освен това, ако исковете по членове 94 и 95 от Регламент № 2100/94 трябва да бъдат обявени за погасени по давност с мотива, че са погасени по давност исковете относно „първоначалното действие“, което е изходният пункт на вмененото поведение, титулярят на правна закрила на Общността би бил лишен от всякаква защита срещу съставляващите нарушение действия, извършени след изтичането на давностния срок за това първоначално действие.

53 Подобно разбиране на предвидения в член 96 от този регламент давностен срок би било несъвместимо със самия предмет на посочения регламент, който съгласно член 1 се състои в установяването на система за правна закрила на Общността на сортовете растения.

54 С оглед на изложените по-горе съображения на втория и третия въпрос следва да се отговори, че член 96 от Регламент № 2100/94 трябва да се тълкува в смисъл, че са погасени по давност само исковете по членове 94 и 95 от този регламент, които са свързани със съвкупност от действия, съставляващи нарушение на правата върху защитен растителен сорт, и са предявени повече от три години след като, от една страна, окончателно са предоставени права на закрила на Общността на сортовете растения и след като, от друга страна, титулярят е узнал за наличието на всяко едно отделно действие, част от тази съвкупност, и за самоличността на извършителя му.

По съдебните разноски

55 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

1) **Член 96 от Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 година относно правната закрила на Общността на сортовете растения трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденият в тази разпоредба тригодишен давностен срок за исковете по членове 94 и 95 от този регламент започва да тече на датата, на която, от една страна, окончателно са предоставени права на закрила на Общността на сортовете растения и от друга страна, титулярят на правна закрила на Общността е узнал за наличието на действието, с което са нарушени правата му върху защитен растителен сорт, и за самоличността на извършителя на това действие, независимо дали същото продължава и на коя дата е прекратено то.**

2) **Член 96 от Регламент № 2100/94 трябва да се тълкува в смисъл, че са погасени по давност само исковете по членове 94 и 95 от този регламент, които са свързани със съвкупност от действия, съставляващи нарушение на правата върху защитен растителен сорт, и са предявени повече от три години след като, от една страна, окончателно са предоставени права на закрила на Общността на сортовете растения и след като, от друга страна, титулярят е узнал за наличието на всяко едно отделно действие, част от тази съвкупност, и за самоличността на извършителя му.**

Подписи